

HOOFDSTUK 1.

Terwijl Nederland vastberaden de hakken in stevige bodem schrap zet. Terwijl Duitse soldaten uit alle macht proberen meer en meer gebied te veroveren, heerst in een schitterend natuurgebied vredige rust.

In Beieren hoog op een berg, met schitterend uitzicht, heeft Adolf Hitler zich een riant stulpje laten bouwen, de Berghof. Hier verblijft hij graag en nu hij zijn leger naar Nederland en België heeft gestuurd zoekt hij hier wat rust, maar Adolf is kan geen rust vinden, omdat Zowel Nederland als België zich niet meteen aan zijn voeten neerwerpen. Terwijl hij dat nog wel zo verwacht had van die belachelijk kleine landjes.

Het Perzische tapijt onder zijn voeten begint al een uitgesleten spoor te krijgen van het ijsberen. Het zoveelste kopje koffie dat Eva Braun komt brengen om hem te kalmeren, kwakt tegen de muur. Blondie, zijn herder is in haar mand gekropen en volgt hem met de ogen, maar waagt zich niet naar hem toe.

Adolf is boos! Niet gewoon boos. Hij is woedend. Zeker drie jarenlang heeft hij de mooiste plannen uitgedacht om dat kleine kikkerlandje en hun buurland België in macht te krijgen en wat gebeurt er? Zijn prachtige leger, met de beste wapens uitgerust, kan hem maar niet de overwinning schenken!

Eva haast zich weg zodra Hitler vol woede uitbarst en Blondie krimpt in elkaar zodra haar baas met de meest grove vloeken alles wat hem maar in bereik is kapot smijt en plat trapt! Enkele uren later. Zijn officieren hebben hem nog steeds geen goed nieuws gebracht en na hen flink te hebben uitgekafferd, trekt Hitler zich in zijn werkkamer terug en broeit op nieuwe plannen.

Zodra bescheiden kloppen laat merken dat iemand hem waagt te storen is Adolf daar gewoon blij mee. Eindelijk iemand waar hij zich op kan uitleven.

‘Mein Herr, besuch,’ waagt Rudolf Hess, zijn secretaris op te merken en snel stapt hij opzij. Hitler wil al uitvallen in een woedebui, maar zodra hem een lange gespierde man opvalt, zwijgt hij abrupt. De man heeft een gedeukte hoed op zijn hoofd, waarin niet alleen de gat van een kogel zit, maar ook een adelaarsveer in de rand.

‘Goedenavond,’ zegt zijn onverwachte bezoeker en loopt op hem af waarmee Harrani Schmidt hem terug in de kamer dwingt.

Adolf Hitler neemt de ervaren archeoloog en wereldreiziger verwonderd op. Haranni Schemidt heeft talloze reizen over heel de wereld gemaakt. Zijn museum heeft de meest intrigerende kostbare vondsten aan hem te danken. En Adolf Hitler voelt diepe bewondering voor deze man die vaak de eerste is om van plaatsen die eeuwen lang door niemand zijn gezien, de geheimen te ontdekken.

Harrani ziet er indrukwekkend uit in zwarte wollen trui en leren broek, maar achter hem staat een nog veel meer indrukwekkende verschijning in een rood gewaad. Harrani Schmidt is al groot, Deze man is een stuk groter en vooral gespierder. Hij heeft lang gitzwart haar en op de zwarte lederen band om zijn voorhoofd glanst een gitzwarte donkere steen Zijn halfnaakte torso en arm, verweerd gebruind, glanzend alsof ze zijn opgepoetst.

Hitler staart met grote ogen naar de enorme man die hem uitdrukkeloos aanstaart. Het rode gewaad dat hij draagt heeft een arm bloot en die arm drukt een grote kleine pot stevig tegen zich aan.

‘Dit is Naxsaya.’ Harrani Schmidt kijkt met plechtig gezicht naar de man om. ‘Ik vond hem in een eeuwenoude tempel in het Amazonegebied, waar hij voor duizend jaren gevangen zat. Naxsaya is een demonenjager en kan demonen oproepen en bezweren.’

Hitler staart naar de man, met zijn gebruinde gezicht en schuine ogen duidelijk buitenlands. Het gezicht van deze man staart zonder hem enige emotie aan en zijn ogen zijn diepe donkere poelen. Adolf voelt zijn hart overslaan wanneer er een moment, duivelse vlammen in die ogen gloeien.

Hij is zelf een demon! Adolf Hitler voelt een huivering over zijn rug gaan, want daar staat de duivel en hij kan er niet voor weggrennen. Zijn benen verstijven van de schrik.

Naxsaya loopt op de fuhrer af. Hij strekt zijn hand uit en raakt Hitler op zijn borst aan. Adolf hijgt het meteen uit vol angst en afgrijzen, want zijn hart verkilt!

De demon kijkt Harrani Schmidt aan en knikt. 'Zijn hart is er klaar voor,' spreekt zijn lage stem zonder enige emotie. Daarna dringt zijn hand de borst van Hitler binnen en omklemt zijn hart!

Eva gilt het uit vol schrik en Blondie blaft. De herdershond doet een uitval en bijt de demon in zijn been. De man doet zijn arm omhoog, daarin blinkt een groot vlijmscherp mes!

'Nein!' Adolf rukt zich los van de hand in zijn borst en werpt zich over Blondie en grijpt zijn lieveling stevig beet. Adolf hoort de Indiër in woest lachen uitbreken en springt vol woede op. Zijn ogen worden groot zodra het mes op hem afschiet en tot aan de heft in zijn borst verdwijnen! Hitler hoort Eva krijsen en Blondie blaffen, dan wordt alles zwart voor zijn ogen.

Wat is er gebeurt? Ben ik nu dood? Adolf beseft dat hij in een stoel zit, dat Eva hem bibberend omhelst en steeds weer zijn voorhoofd kust. Vlakkbij, met lijkleek gezicht staat zijn secretaris en Rudolf Hess staart vol afgrijzen naar de demon.

Hitler hoort nu pas dat Eva koesterend tegen hem fluistert. 'Het was niet echt. Het was maar een grapje van die engerd. Je bent niet dood. Blondie is niet dood. Alles is goed.'

Harrani Schmidt zit in een stoel tegenover hem, een been gemakzuchtig over de andere geslagen. Beide handen met de vingertoppen tegen elkaar gedrukt voor de borst.

Zijn glimlach maakt Adolf Hitler meteen woedend. Hebben ze net een grap met hem uitgehaald? Hem flauw laten vallen van de schrik?

Harrani Schmidt gaat staan zodra hij ziet dat Hitler weer bijkomt. 'Jij,' hij trekt de deur wijd open en maakt een hoofdbeweging naar Rudolf Hess, 'wegwezen en jij ook.'

Eva zit nog bij Hitler op de stoelleuning en ze trekt snel de zoom van haar Dirnljurk omlaag, omdat de demonenjager naar haar staart met zijn duistere ogen. Ze voelt een rilling over haar rug gaan wanneer hij tegen haar zijn lippen ontbloot, die zijn vlijmscherp geslepen!

'Ja, gaat u maar, juffrouw,' Adolf nijgt zijn hoofd naar haar. 'Ik heb u niet meer nodig.' Eva stapt de woonkamer uit met stijve benen. Die grote donkere man geeft haar rillingen over haar rug. Blondie stuift piepend de kamer uit op een ongehoord teken.

De deur gaat voor haar dicht, maar Eva blijft staan. Ze wil weten wat er allemaal gebeurt daarbinnen.

De deur gaat weer open en Harrani Schmidt staart haar strak aan. 'Haal het koffertje met de heilige lans,' beveelt hij haar. 'En zet koffie, juffrouw. Goede sterke koffie.'

Eva gilt verontwaardigd, omdat Harrani Schmidt haar omdraait en een mep op haar billen geeft. Het zweet breekt haar uit terwijl ze zich weg haast. Het koffertje met de heilige lans halen? Maar dat ligt in de kluis, alleen Wolfie heeft er de sleutel van. Eva huivert zodra ze bedenkt straks terug te moeten komen in de werkkamer. Dat ze moet zeggen dat ze het koffertje niet kan pakken, omdat de kluis op slot zit, maar bij de grote kluis staat al iemand? Het is Rudolf Hess en hij heeft het koffertje tegen zich aangedrukt.

'Hoe kom jij daar nou aan?' Eva kijkt hem fronsend aan.

'De kluis ging voor mij open,' hijgt Rudolf uit. 'Het koffertje zweefde naar mij toe en de kluis ging weer dicht.'

Eva gelooft daar niets van, wil dat niet geloven, zoiets vreemds kan toch niet? Ze pakt de koffer over en merkt verrast dat die zwaar aanvoelt, alsof er bakstenen inzitten, terwijl normaal het koffertje niets weegt omdat alleen de lans erin zit, ingebed in rode zijde.

Eva huivert, deze lans heeft het heilige bloed van Jezus Christus aangeraakt.

Ze is gelovig opgegroeid en durft nauwelijks naar het koffertje te kijken. Op trillende benen haast ze zich naar de werkkamer. De deur is dicht en ze bedenkt te moeten kloppen, of de deur gaat voor haar open.

Er is niemand te zien die de deur voor haar heeft open gedaan, toch gaat de deur wijd open.

Rudolf Hess heeft haar net vertelt, dat ditzelfde onmogelijke staaltje hem was overkomen met de kluis. Nu deze toverkunst vlak voor haar ogen gebeurt, voelt ze zich rillen. Maar ze haast zich de kamer in, want Adolf is alleen met die engerds.

Eva heeft de woonkamer zelf ingericht en er meubels voor gekocht, nu kent ze de woonkamer nauwelijks terug. De gordijnen zijn dicht, maar dat niet alleen. Iets maakt het donker, alsof het midden in de nacht is.

Alle meubels zijn aan de kant geschoven, in het midden staat alleen de fauteuil, waarin Adolf Hitler zit, het lage hoektafeltje en een eenvoudige keukenstoel waarop Harrani Schmidt zit.

Het koffertje verdwijnt van haar handen? Harrani Schmidt heeft het gepakt en maakt een beweging met zijn hoofd. 'Maak koffie voor twee en goed sterk ook, fraulein. We zullen het nodig hebben.'

Eva loopt achterwaarts de kamer uit, alsof ze een pop is en iemand haar laat bewegen. De deur van de woonkamer slaat voor haar dicht en Eva weet dat de grote man ergens in de woonkamer moest zijn, maar waar? Ze heeft hem niet meer gezien.

Adolf Hitler zit op de geriefelijke fauteuil, met een kussentje in zijn rug, maar het voelt absoluut niet geriefelijk. Juist alsof hij op ijskoud hard beton zit. Sinds de grote demonenjager in de woonkamer verscheen, werd alles om hem heen donker, ijskoud en klam.

Waar is die man? Ergens achter mij? Adolf voelt een rilling over zijn rug en al zijn haren in de nek gaan overeind, wanneer Harrani Schmidt het koffertje met de heilige lans op de tafel zet en openklapt. Ingebed tussen glanzende rode zijde, ligt de lanspunt.

Harrani Schmidt raakt de lans niet aan, maar wijst naar de punt waar donkere vlekken zitten. 'De heilige lans van Longius. De lans die het heilige bloed van Jezus Christus heeft beroerd. Het is nog op de punt te zien.'

Adolf buigt meteen naar voren en merkt iets wat roest lijkt op het eeuwenoude staal.

'Jezus Christus was een groot man,' spreekt Harrani, alsof hij een grote menigte voor zich heeft.

'Iemand waar men niet anders kon als naar luisteren en gehoorzamen. Jezus wenste vrede en welbehagen op Aarde voor iedereen. Wij weten nu wel dat er alleen vrede en welbehagen kan zijn als men daar voor strijdt. Duitsland zal jou volgen in deze oorlog en je in alles gehoorzamen als je je eigen familiair bezit.'

Adolf Hitler voelt zijn ogen groot worden, 'eigen familiair? Zoals, zoals bij Faust?' Zijn stem slaat er van over.

'Zeker,' Harrani Schmidt wenkt en uit duistere nevels doemt de demonenjager op. 'Iedereen heeft andere ideeën over familiairs. Ik zal je helpen die van jou te verwezenlijken en de totale macht schenken. Daar heb ik drie dingen voor nodig.

Zweet, bloed en,...

Adolf Hitler ziet Harrani Schmidt naar zijn kruis staren, meteen slaat een golf van opwinding door hem heen en voelt hij een erectie opkomen. Het zweet breekt hem uit en hij voelt weerzin, maar daarnaast grote opwinding. Een eigen familiair bezitten? Een soort van geest die je in alles zal gehoorzamen?

Zonder een woord gaat de demonenjager naast hem staan en rukt het deksel van depot in zijn arm. Meteen snijdt er ijskoude kilte door de kamer.

Het wordt op slag duister.

Adolf kijkt de zo vertrouwde woonkamer verbijsterd rond. Harrani Schmidt zit tegenover hem en met hun drieën zijn ze gevangen in een bol van schemerig licht. Alles om hun heen is verduistert, want er walmt inktzwarte nevel over de vloer en lijkt wel recht uit de hel te komen!

Hitler staart op naar de grote gebruinde man, met zijn lange donker haar, in het rode gewaad is mysterieus en voelbaar vol macht. De donkere ogen van de man gloeien met mystiek licht terwijl hij begint te spreken met een stem die galmt alsof ze in een grote grot staan. Maar geen een woord is te verstaan.

Adolf wil protesteren, opstaan en weggaan, alles in hem krijgt het uit, dit moet je niet doen, maar zijn benen bezitten geen kracht. Hij voelt zich gevangen door een dwang om te gehoorzamen, niet aan Harrani Schmidt, maar aan de demonenjager! De grote man strekt zijn vrije hand naar hem uit terwijl hij spreekt en voelbaar raakt een sterke druk zijn borst aan.

‘Oh mijn god,’ kermt Adolf. Hij wil dit niet, kwam er nu maar iemand om hem te helpen. Om hem te redden. Iemand die er voor zou zorgen dat dit vreselijke niet door zou gaan.

Eva? Eva is altijd in zijn buurt. Eva kan mij helpen dit vreselijke te stoppen. ‘Eva, help mij,’ kermt Adolf Hitler en drukt zijn handen in elkaar gevouwen beschermend tegen de borst. Eva is zo warm, zo trouw. Haar liefde gloeit ineens in zijn hart en helpt hem diep in hem en plekje te houden dat niet geraakt wordt door de ijsskoude klauwen van pure slechtheid dat overal om hem heen vibreert.

Terwijl Naxsaja met plechtige stem spreekt, breekt bij Adolf Hitler het zweet uit. Grote zweetdruppels sijpelen vanaf zijn hoofd over zijn wangen. De natheid verkilt zijn rug. Hij omklemt de leuning van de stoel en drukt zijn nagels in de stof om maar niet te vergeten dat hij in de stoel zit. Dat hij niet ergens rondzweeft waar het duister en klam is, waar gefluister sist als woeste slangen en in de zwarte nevel weerlicht blauwe gloed.

Eva zit in haar kamer, in een gemakkelijke stoel met wat tijdschriften, een kleine lamp verspreidt gezellig licht, maar ze leest niet.

Ze heeft een sigaret tussen haar vingers, maar rookt niet. Ze trekt haar voeten op en haar blauwe ogen staren vol afgrijzen naar zwarte nevel die om haar heen over de vloer begint te kronkelen. Zelfs van hier hoort ze de stem van de demonenjager man weergalmen in de woonkamer. De stem dringt haar oren binnen alsof het ijs is, rillend slaat ze haar armen om elkaar. De woorden zijn niet te verstaan en lijken van alle kanten te komen.

Wanhopig bedekt Eva haar oren en probeert de stem uit te sluiten, maar zelfs dan nog klopt het bloed in haar oren en bonkt haar hart van pure angst. Ergens daar, bij haar Wolfie gebeuren er vreselijke dingen, Dingen waar ze niets eens aan wilt denken.

Hij heeft mij nodig! Eva kan Adolf bijna horen. Voelt hoe hij haar smeekt om naar hem toe te komen. Eva durft niet. Daar, buiten haar kamer is er iets wat haar doodsbang maakt, ze kan Hitler horen, zijn wanhopige stem smeekt haar, ‘Eva, help mij?’

Eva drukt haar handen tegen haar mond om niet te gaan gillen vol pure doodsangst.

Narkos en Negus, haar hondjes zijn vol doodsangst onder haar bed gekropen en janken en piepen wanhopig. Eva voelt zich ook doodsbang en wil niet alleen zijn. Ze kruipt ook onder het bed, neemt haar honden in haar armen en krimpt in elkaar, terwijl de vloer onder haar trilt van ijsskoude duistere machten.

Harrani Schmidt haalt uit zijn binnenzak een groot mes, het is oud, dat ziet Hitler meteen. Het staal heeft een zwarte glans en de kop is een zilveren schedel met in de oogholtes fonkelende robijnen.

De man pakt zijn hand, zonder te vragen en kerft een diepe snee in zijn handpalm. Het doet niet eens pijn en Adolf ziet zijn bloed sijpelen in een kleine benen kom die hij herkent als de bovenkant van een schedel.

Schmidt knikt naar Naxsaja die meteen het boek dicht slaat. Uit zijn gewaad haalt hij een oude linnen doek vol vlekken die eruit zien als geronnen bloed.

‘Ga nu en doe je zaad in deze doek,’ beveelt Otto.

Hitler springt op en haast zich naar de badkamer. Wat er gebeurd vervult hem met dezelfde angst die hij ooit in de loopgraven voelde. Toen zijn vrienden om hem heen stierven en hun bloed en ingewanden over de grond spatte na de inslag van kanonskogels.

Adolf Hitler maakt zijn broeksriem los, hij probeert aan Eva te denken. Aan haar zachte warme dijen en hoe ze aanvoelt onder zijn handen, als hij haar warme lichaam streelt en haar vagina binnengaat, maar deze keer lukt hem dat niet.

Hij kan alleen maar aan de duistere magie denken die hem zelfs in de badkamer omringd. Als hij met snelle rukken probeert klaar te komen, doet het orgasme hem alleen maar pijn.

Hitler wankelt onvast terug de woonkamer in en probeert niet naar de duistere nevel te kijken die de hoeken opvult. Hij vermijdt het naar de grote man te kijken die hem met ogen, rood van bloeddorst aanstaart. Hijgend ploft hij in de stoel neer en steekt de doek toe.

Harrani Schmidt buigt naar voren, Hij lacht triomfantelijk en veegt Adolf het zweet van zijn voorhoofd en wangen met de doek.

Hitler krimpt in elkaar en bedekt zijn ogen. Ik wil dit niet, ik mag dit niet, probeert hij zichzelf tegen te houden van iets vreselijks, maar ziet geen kans om wat dan ook tegen te houden.

Naxsaja drukt de bloed met het bloed, zweet en sperma even tegen zich aan, daarna stopt hij het in de pot en spreekt opnieuw. Zijn stem klinkt gebiedend, alsof hij iemand beveelt tot gehoorzamen.

Hitler verstijft wanneer de duistere nevel voor hem open wijkt en er iets aan komt zweven. Het heeft armen, benen en een hoofd, maar geen vaste vorm, het lijkt van pure duistere mist. Zelfs het gezicht is onherkenbaar, het enige wat mensenvorm lijkt op te roepen zijn ogen. Grote starende ogen, knalgeel van kleur.

‘Dit is Steinhauzer, jouw familiër. Hij is van jou en je mag hem de vorm geven die je maar wilt, kijk naar hem,’ moedigt Harrani Schmidt aan. ‘Kijk naar hem en geef hem de vorm die je wilt.’

Er verschijnt een fauteuil en de demon gaat tegenover Hitler zitten.

‘Steinhauzer?’ Hitler schuift naar voren en staart naar de demon, opgeroepen om hem te gehoorzamen. Het gezicht, de vorm van zijn lichaam begint duidelijker te worden en Hitler ziet zichzelf zitten. Net zo slank en iel van schouders, maar wel blond van haar en blauw van ogen, zoals hij altijd heeft willen zijn, maar dit is niet wat hij wil. Zijn ideaal van de mooie Duitse man is groot, breed van schouders, met blond haar, blauwe ogen en een brede sterke kaak. Steinhauzer krijgt opnieuw vorm, groeit uit tot een knappe man met schouderlang golvend haar, een stoer knap gezicht en hij draagt een Duits officiersuniform.

‘Steinhauzer.’ Adolf leunt vermoeid naar achteren en voelt zijn ogen dicht vallen. ‘Mijn familiër is zo mooi,’ fluistert hij.

Heb ik geslapen? Adolf Hitler weet het niet, maar als hij zijn ogen opendoet, zit Harrani Schmidt tegenover hem en achter zijn stoel staat de Naxsaja.

De donkere nevels in de kamer zijn weg. Het is donker buiten, achter het raam, maar hier branden schemerlampen en op de tafel een kaars.

Adolf hoeft niet om te kijken om te weten dat Steinhauzer achter hem staat.

De kamer is weer warm geworden, de duistere nevels zijn weg, maar achter hem vibreert ijskoude energie die een weergang vind in zijn inertste en ook daar gloeit ijskoude energie. Het koffertje waarin de heilige lans ligt staat nog open.

Hitler kijkt naar de lans, er is iets gebeurd, de kracht die het heilige wapen uitstraalde is weg, die kracht vibreert nu in zijn familiair.

Harrani schmidt slaat het koffertje achteloos dicht, 'je bent al ver gekomen om de uiterste macht te verkrijgen, beste Adolf' zegt hij. 'Toch heb je Naxsaja weerstaan. Interessant, mij lukte dat niet. Om je de uiterste macht te schenken moeten we nog een ding doen... er moet iemand, iets sterven.' Harrani kijkt om. Daar staat de mand met Blondie erin. De herdershond ligt ineen gedoken, haar donkere ogen op hem gericht staan vol angst.

'Nee, nee, nee,' kermt hij. 'Niet mijn hond!' Hitler bedekt wanhopig steunend zijn ogen. Hij voelt zich alsof hij zwaar werk verricht heeft, uitgeput en krachteloos.

Harrani heeft al bloed, zweet en sperma van hem, wat nu? Iemand moet sterven? Adolf Hitler voelt zich bang worden, hij heeft er nooit aan gedacht, maar nu hij alleen in de woonkamer zit samen met de imponerende grote man en Harrani, vreest Adolf zijn ziel kwijt te zijn. Het voelt zo koud in hem, alles in hem is koud en gevoelloos. Waar is mijn ziel gebleven? Adolf durft het niet te vragen, maar zijn ogen glijden naar de pot die de demonenjager tegen zich aandrukt. Het deksel zit er weer op...

Zodra Harrani Schmidt gaat spreken, gaat het gelukkig over heel iets anders dan zijn ziel. 'In een klooster in Tibet bewaren ze een voorwerp met dezelfde kolossale macht als de lans. Het wordt de traan van Boedha genoemd. Je moet de zustersteen vinden. Deze traanvormige diamanten zijn alles wat je nodig hebt om de wereld te kunnen veroveren.'

'Wat moet ik daarvoor doen?' Adolf Hitler buigt gretig naar voren. De wereld veroveren, is zijn lievelingswens. Ooit dacht hij daar alles voor over te hebben, nu weet hij dat niet zeker meer.

Heimelijk kijkt Adolf om. Achter zijn stoel staat een grote knappe blonde Duitser en zijn gezicht heeft dezelfde kille schoonheid als de demon. Steinhauzer. Hitler huivert, die naam kerft mijn ziel!

'Ik en een stel speciaal daarvoor uitgekozen mannen, zullen naar Tibet gaan,' vertelt Harrani op luchtige toon. 'Wij zullen de traan van Boedha halen en daarmee verkrijg je grote macht. Samen met zoveel mogelijk grote diamanten zal niets je meer kunnen tegenhouden. Ik heb alleen nog een ding nodig, 10 jongemannen, oprecht van hart.'

Adolf knikt, want hij zou op alles knikken wat Harrani zegt.

Zijn hart krimpt in elkaar onder de starende blik van Naxsaja. De ogen van de demon smeulen vol dreigend rode gloed. Hitler weet dat het die 10 jongemannen slecht zal vergaan, maar achter hem voelt hij de aanwezigheid van iets, van iemand met een grote macht. Het zweet in zijn nek gloeit er van. Adolf voelt zich steenkoud, maar ineens is er iets in hem dat opwinding voelt. Ach wat, ineens begint de onverschilligheid in hem te veranderen in triomf. Tien jongemannen zijn een gemakkelijk offer voor het bezit van de wereld.

Adolf denkt aan warm stromend rood bloed. Hij bekijkt zijn handen, samen gebald tot een klomp. Zijn handen laten los, vouwen zich tot een kom. Hij kan zich voorstellen hoe warm rood bloed uit een open gesneden keel stroomt in die kom. Hoe hij het bloed naar zijn mond brengt en drinkt, hoe hij daarmee alle kracht en energie van het offer tot zich neemt. Hitler kijkt op. Het gezicht van Naxsaja staat niet langer strak maar hij grijnst en zijn scherpe witte tanden blikkeren, vol duistere woeste triomf. Naxsaja geeft hem deze denkbeelden en de demonenjager heeft de moord gepleegd en daarna gedronken van vers rood bloed!

'Goed.' Harrani Schmidt gaat staan en wuift achteloos. 'Ik ga naar Tibet, zodra ik terug kom zal ik je diamanten brengen, daarmee zullen we de 2^e rite beginnen.'

Hitler ziet Harrani Schmidt weglopen, gevolgd door zijn demon.

Snel kijkt hij om, maar zijn familiair is er niet? Steinhauzer is nergens meer te zien.

‘Wolfie?’ De deur schiet open en Eva rent op hem af. Panisch knielt ze bij hem neer, ‘wat is er gebeurd?’

Adolf schudt zijn hoofd, hij wil er niet over praten. Kan er niet over praten, zijn tong ligt hem als versteend in zijn mond.

‘Wat ziet je toch wit? Wat ben je koud? En, en waarom bibbert je zo?’

Eva omhelst hem troostend, ‘Ach, mijn arme lieveling, die nare mannen zijn weg.’

Ze laat hem weer los en kijkt Adolf verschrikt aan. Zijn kleren zijn doorweekt en hij stinkt vreselijk naar zweet en, en iets anders. Dat lijkt wel bloed?

‘Kom,’ Eva pakt hem bij zijn hand en trekt hem overeind. ‘Kom maar, dan maak ik een warm bad voor je.’

Adolf knikt gretig. Warmte heeft hij nodig en de omhelzing van Eva laat hem voelen hoe ijs en ijskoud hij is.

In de badkamer laat Eva warm water in de kuip lopen, ze praat zachtjes en liefhebbend en trekt Adolf zijn kleren uit. Hij staat er maar, lam, gedwee, alsof hij uitgeput is. Adolf stapt in het bad, het water is misschien te warm, er stijgt damp van af, hij voelt het niet eens.

Zodra hij gaat zitten, klotst het water heen en weer, hij voelt het niet.

‘Ik heb het koud,’ klaagt hij tegen Eva. ‘Zo vreselijk koud.’

Eva zegt niets, zonder haar kleren uit te trekken stapt ze achter bij hem in het bad, slaat haar armen om hem heen en probeert hem te warmen.

Adolf leunt zo stilletjes tegen haar aan, hij lijkt wel dood?

Eva begint te zingen, ‘die winter is verganghen.’ Haar stem klinkt hol in de badkamer, hoort hij het wel? Adolfs bibberen houdt op, zijn houding ontspant.

‘Ik heb honger,’ smekend kijken zijn donkere ogen haar aan.

Eva stapt uit de badkamer, er stroomt een grote plons water uit haar kleren en ze trekt haar jurk verlegen lachend uit. Snel doet ze haar ochtendjas aan en haalt eerst warme kleren voor hem. Een dikke trui en lange onderbroek voor onder zijn kleren. Daarna pas droogt ze zichzelf af en kleedt zich aan.

Adolf Hitler zit stilletjes aan de keukentafel terwijl Eva wat brood voor hem maakt en koffie. Blondie komt de keuken insluipen, met diep gebogen kop ruikt ze in de lucht en kijkt haar baas onderzoekend aan.

Hitler is opgeknapt van de warme koffie en slaat op zijn knie.

‘Wat is er dan, Blondie, kom? Kom bij het baasje?’

De herdershond kijkt hem nog even onderzoekend aan, alsof ze zich wel afvraagt of hij wel echt haar baas is. Dan loopt ze naar hem toe en legt haar kop op zijn knie. ‘Ja, mijn schat. Wat is er dan, mijn lieveling. Je bent toch mijn grote lieve schatteboutje.’

Eva kijkt met vertrokken gezicht naar de hond. Ze is stinkend jaloers op het ondiep en denkt weer aan het pakje met rattengif dat ze laatst gekocht heeft.

‘Verdraaid, houdt het dan nooit niet op?’ Udo Muller, dokter in ziekenhuis Maria-thal, schudt wanhopig zijn hoofd. Even lag hij achterover in zijn stoel. Even had hij de ogen dicht en sliep tot hij werd wakker gemaakt. Hij klemt in zijn handen een ijskoud kopje koffie, hij komt nergens aan toe met dat verdomde Lebensborn programma.

Kreunend wrijft Udo zijn blauwe ogen uit en woelt door zijn kort kalend haar.

Aan de muur hangt de foto van de oprichter van het Lebensborn project; Dr. Gregor Ebner.

‘Dokter?’ Anna Weiss de hoofdverpleegster gluurt, onder haar witte kapje, om een hoekje.

‘Er is spoed dokter, deze bevalling gaat niet goed.’ Haar groene ogen staan bezorgd en zenuwachtig pulkt ze aan het klokje dat aan haar lichtblauwe jurk hangt.

‘Wat? Kunnen ze zelf nou niet even bevallen, dat stelletje broedse kippen?’ Udo springt geërgerd op en drinkt zijn kop in een teug leeg. Brr, hij walgt van de koude koffie smaak.

De gang voor de bevallingskamer ligt vol met hoogzwangere vrouwen. In zalen zitten hoog zwangere vrouwen te breien of te lezen in boeken hoe voor je kind te zorgen. Dokter Muller volgt zijn hoofdverpleegster naar een bevallingskamer waar twee jonge verpleegstertjes nerveus staan te dralen.

Op de tafel ligt een vrouw stil. Er is een laken over haar onderlichaam gespreid, dat laken is rood van het bloed. Udo ziet in een oogopslag dat de vrouw die aan het bevallen is, al ruim over de 50 moet zijn, met haar korte grijs haar en ingevallen gerimpelde gezicht. Ze ligt zo stil? 'Is ze al overleden?' Udo trekt het laken weg en ziet meteen het probleem, uit de bebloede vagina steekt een beentje.

'We hebben haar iets geven tegen de pijn, dokter.' Anna Weiss kijkt Udo Muller hoopvol aan. Hij is een van de beste doctoren van hun ziekenhuis en heeft al honderden vrouwen geholpen een flink kind voor de Führer op de wereld te zetten.

Udo knipt met zijn vingers naar de jonge verpleegstertjes. 'Instaleer de beensteunen, stomme trutten. Haal warm water en doeken. Maak haar schoon, verdomme. Wat staan jullie uit je neus te vreten. Dit arme mens sterft. De baby leeft al waarschijnlijk niet meer, allemaal omdat jullie hier een beetje staan te niksen.'

Zijn boze woorden veroorzaken bedrijvigheid en al snel is het bloed weggewassen en buigt Udo naar de vrouw over. Ze kijkt hem wazig aan.

'Maakt u zich geen zorgen mevrouw, mevrouw?' Hij kijkt Anna vragend aan.

'Mevrouw Ostendorf,' fluistert ze hem toe.

'Dit is mijn 7^e zoon,' mevrouw Ostendorf kijkt hem triomfantelijk aan. Haar stem klinkt schrill wanneer ze vol trots vertelt over haar man en twee oudste zonen die in het leger zijn gegaan om Hitler te dienen. 'Dit kind is ook een zoon en zal straks ook in het leger gaan.'

Udo voelt ondertussen aan het beentje en merkt dat er nog leven in het kind zit.

'Mevrouw Ostendorf, 'vastberaden onderbreekt hij haar, terwijl hij zijn handen met olie inwrijft. 'Uw kind ligt niet goed, ik moet het draaien. Geef haar lachgas.'

Een zuster drukt de vrouw een masker op haar gezicht.

Hij knikt de twee verpleegsters toe en ze grijpen de oudere vrouw bij haar schouders. Udo heeft niet vaak een stuitligging meegemaakt, maar weet wel wat te doen, hij had er laatst een heel verhelderend stuk over gelezen. Zachtjes duwt hij het beentje terug en laat zijn hand de vagina inglijden.

Hij volgt de vorm van het kind en merkt dat het hoofdje achterover ligt. Het is niet gemakkelijk met een hand. Zachtjes draait hij het hoofdje terug en brengt het lichaampje in de goede bevallingshouding, ondersteboven.

Udo trekt zijn hand terug, het zit tot aan de elleboog onder bloed.

'Nu persen mevrouw Ostendorf, persen,' kijkt hij bemoedigend op.

De oude vrouw ligt roerloos, haar mond verkramp open gesperd.

'Is ze dood?' Udo kijkt zijn hoofdverpleegster vragend aan.

'Flauwgevallen,' schudt Anna haar hoofd.

'Tang,' strekt Udo bevelend zijn hand uit. Hij schuift de tang zachtjes naar voren tot hij merkt het hoofdje te raken en grijpt het behoedzaam beet en begint te trekken.

Het geboortekanaal heeft al veel bevallingen doorstaan en al snel trekt hij de kleine baby te voorschijn. Even ligt het stil en net dat hij denkt het een mep te moeten geven, begint het kind geluid te maken. Een schrill krijsen dat eerder aan kleine biggetjes doet denken als aan een kind.

'Ow,' Anna trekt haar neus op als ze het kindje in het gezichtje ziet. 'Het is niet goed, dokter.' Udo vertrekt zijn gezicht, hij merkt ook meteen dat de wenkbrauwen te dik zijn, de ogen te dicht bij elkaar. Weer knipt hij met zijn vingers, onder een servet ligt al een injectiespuit

klaar. Anna overhandigt hem de injectiespuit en Udo steekt de naald snel in de borst van het kindje en drukt de inhoud leeg. Meteen houdt het krijsen op en Udo draait zich om. Anna legt snel het servet over het gezicht van het kind en laat een van de verpleegsters het wegbrengen.

Udo trekt een ooglid van mevrouw Ostendorf op, zo te zien, zal ze snel bijkomen. 'Hebben we een kind over,' vragend kijkt hij Anna aan.

'Gisteren is een vrouw overleden,' knikt ze. 'Het kind, een meisje leeft.'

'Haal het op en geef het haar. Ze is een goede moeder,' knikt Udo en verlaat de bevallingskamer.

Ik heb in ieder geval kunnen oefenen op de bevalling van een stuitligging, daarmee voelt Udo zich tevreden. Hij wast zijn handen schoon en trekt zijn schouders geërgerd op zodra hij naar de volgende bevalling geroepen wordt. 'Verdomme! Dat lebensborn project wordt nog eens mijn dood,' vloekt hij zachtjes voor zich uit. 'Dit was uw 17^e kind vandaag, dokter,' zegt Anna bemoedigend. 'Met deze stuitligging gaat u vast het kruis van verdienste winnen.' 'Ja en?' Udo wrijft zijn ogen uit, 'ik heb al een la vol met die dingen,' kreunt hij. 'Ik zou wel eens een goede nachtrust willen.'

'Kijk, zie je wel?' Otto Lohse kijkt zijn broertjes tevreden aan. Voor hem liggen de ledenkaarten van de Hitlerjeugd. Zorgvuldig heeft hij de geboortedatum en leeftijden aangepast.

Otto is pas 16, maar op de kaart staat nu 18. Zijn broertjes Helmut en Wolfgang waren 13, maar de tweeling zijn nu 16 jaar oud.

'Zo, nu gaan we naar het inschrijvingsbureau en melden ons aan voor het leger. Daar krijgt moeder geld voor en wij helpen de Führer aan de overwinning.'

Otto knikt zijn broertjes bemoedigend toe. Hij heeft donker haar en bruine ogen. Zijn broers zijn juist blond met blauwe ogen. De tweeling beginnen vol verwachting te lachen.

Dat komt omdat hun moeder 13 jaar geleden naar het meifeest is geweest, waar blonde vrouwen werden aangemoedigd met een blonde SS soldaat het meifeest te vieren.

De officier die wat later jongens aanneemt voor het leger, kijkt nauwelijks naar de kaarten, wel naar de tweeling.

Naast hem ligt een brief van de Führer zelf. Daarin wordt verzocht om jongens met een goede instelling naar een bepaald adres te sturen. Naar een zekere Harrani Schmidt.

'Jullie zijn welkom,' knikt Franz Mengelberg en stempelt 3 dossiers af.

'Gezien jullie leeftijden gaan jullie naar verschillende afdelingen,' geeft hij de broers de papieren.

'Jij,' wijst hij Otto naar rechts, 'daar heen. Jullie,' wijst hij de tweeling naar links, 'jullie daarheen.'

De broers kijken elkaar verschrikt aan, ze dachten bij elkaar te blijven, maar Otto wordt bij het leger ingedeeld.

Helmut en Wolfgang gaan naar een speciale divisie, onder leiding van de beroemde archeoloog Harrani Schmidt. Daar wachten al acht jongemannen op hen...

In een klein dorpje op het Duitse platteland lijkt alles vreedig, zelfs al merkt iedereen dat er tegenwoordig een boel veranderd. Alle oudere zonen zijn spoorloos verdwenen, ingelijfd in het leger.

Meisjes en jongens worden steeds meer aangespoord om in clubs te komen, waar de jongens leren exerceren, schieten en zelfs vechten. Terwijl de meisjes leren koken, verband maken en hun vlechten opofferen om er de matrassen van soldaten mee te vullen.

'Kijk, zie je wel? Dit kapsel maakt je jaren ouder.' Leyna schikt nog een blonde lok van haar vriendin en knikt tevreden. De Duitse meisjes van nog geen veertien jaar oud, zitten in de

kleine slaapkamer van Leyna. Naast een bed staat een grote ouderwetse kaptafel met grote spiegel.

In die spiegel kijken de twee meisjes in Dirnljurk elkaar aan. Op de kaptafel liggen afgeknipte vlechten en een schaar. Liesel schuift de lok haar juist weer weg van haar voorhoofd en trekt aarzelend aan haar blonde korte haren. Altijd heeft ze vlechten gehad, nu heeft Leyna met een schaar haar haardracht van jong meisje, naar meer volwassen gemaakt.

‘Zie, hiermee kunnen we naar het feest.’ Leyna klapt opgewekt in haar handen, ‘dat wil je toch graag?’

Liesel knikt aarzelend.

‘Weet je wat de voornaam van Himler is? Heinrich.’ Leyna slaat verheerlijkt haar handen in elkaar. Wanneer ik een zoon krijg, noem ik hem Adolf Heinrich. Denk je eens in lieveling. Als ze ons kiezen, als we mee mogen, dan gaan we naar kasteel Wewelsburg voor een Germaanse inwijding!’

Liesel wordt nu ook enthousiast. ‘Gaan we echt naar kasteel Wewelsburg? Mogen we een knappe soldaat uitzoeken en met hem over het vuur springen?’

De moeder van Leyna hoort de twee meisjes in de slaapkamer in vrolijk lachen uitbreken. Glimlachend kijkt ze op van haar handwerk, sokken breien voor de soldaten van het Duitse leger. Het was een goed idee om Leyna bij de Duitse bond voor jonge vrouwen op te geven. Haar dochter is nog nooit zo vlijtig geweest, ze leert goed koken en het huishouden doen. Zelfs hoe wonden te verbinden en kleding maken.

Op de kast staan twee foto’s van mannen in legeruniform. Haar man en haar oudste zoon. Helma zucht diep, het valt niet mee zonder man in huis, Gunter en hun zoon wilden het leger liever niet in, maar hadden geen keus. Het was dat of werken in fabrieken om uniformen, kanonnen, tanks of kogels te maken.

Wie gezond en sterk is, moet het leger in, anderen de fabrieken. In ieder geval is er geen werkeloosheid meer in Duitsland.

Iedereen die om de een of andere reden niet kan werken is uit de samenleving verwijderd, net als Joden. Ernstige zieken of ouderen zijn er ook niet meer.

Helma wil er niet aan denken, maar er wordt gefluisterd over massagraven of dag en nacht rokende crematoriums.

Helma heeft zelf gezien hoe de oude demente opa van hun buurvrouw werd opgehaald. De oude man zou naar een verzorgingstehuis worden gebracht en goed verzorgd. Daar hoefden ze zich geen zorgen om te maken, maar toen hun buurvrouw wou weten waar haar vader heen ging en wanneer ze hem mocht bezoeken, kreeg ze geen eens antwoord.

Helma besluit de meisjes wat limonade te maken en koekjes te brengen, maar zodra ze met het dienblad de slaapkamer van haar dochter binnenstapt, schrikt ze, want de meisjes zijn weg en voor de spiegel liggen afgeknipte blonde vlechten en een schaar.

‘Volgende!’ Willmar Meijer kijkt verveeld op. Naast hem ligt een papier met streepjes. Hij is ambtenaar van de burgerlijke staat en mensen komen bij hem de naam van hun kind doorgeven.

De man die voor zijn loket komt staan zwaait met een sigarenkoker en Willmar houdt een zucht met moeite in. In een lade heeft hij al een berg van sigaretten en sigaren.

‘Neem er eentje, weet je wat, neem er twee,’ zegt de kersverse vader joviaal. ‘Het is een zoon, een prachtige jongen.’

‘Van harte gefeliciteerd.’ Willmar neemt een sigaar en glimlacht vriendelijk terwijl hij het formulier invult, ‘hoe gaat u uw zoon noemen?’

‘Adolf!’ Detlef Schutlze grijpt de revers van zijn jas beet en steekt zijn kaak trots naar voren. ‘Adolf Schutlze.’

Willmar trekt onopvallend een streepje op het papier. Er zijn vandaag alleen al 9 Adolfs aangemeld en 3 Adolphina's.

'Kunt u uw zoon niet beter een andere naam geven,' vraagt hij vriendelijk.

'Er zijn al meer kinderen naar onze Führer vernoemd vandaag.'

'Neel!' Detlef kijkt strijdlustig, 'dan vernoemen anderen hun kinderen maar naar iemand anders. Mijn eerste zoon heet Adolf, en daarmee basta!'

Eva Braun doet haar uiterste best om de komst van Harani Schmidt en diens familiaar te vergeten. Ze heeft een stevig ontbijt gemaakt, schuift wat stukjes brood en worst in een schaaltje en geeft dat Adolf. Hij is alleen maar druk met de hond en woelt door haar goudblonde vacht.

Adolf is gelukkig opgeknapt en heeft het niet meer zo koud, toch is er iets vreemds met hem. Hij praat nauwelijks tegen haar, alleen maar tegen de hond.

Eva staart naar de kast waar ze het flesje met rattengif bewaard, maar weet dat ze haar koffertje kan pakken en moet maken dat ze wekomt, mocht de hond iets overkomen wat verdacht is.

Adolf heeft er nooit over gesproken, maar Eva heeft van een vriend van hem gehoord dat Hitler een priester heeft laten executeren, omdat hij met kleine jongetjes bezig was.

'Die man was al oud, waarschijnlijk heeft hij zijn hele leven al kleine jongetjes misbruikt, heeft die vriend gezegd en veelbetekenend naar Hitler gekeken.

Eva durft er niet met Hitler over te praten, maar al vanaf dat ze klein was heeft ze ook te maken gehad met mannen die hun handen niet huis konden houden. Daar praat ze liever niet over.

Ze gaan wat later slapen, ieder in een eigen bed. Eva verwacht het al en doet open wanneer er zachtjes geklopt wordt, Angela, de halfzus van Hitler stapt zachtjes de kamer binnen.

De oudere vrouw in Dirnlkostuum heeft een beker warme melk met honing mee, en Eva neemt het dankbaar aan. Samen gaan ze op het bed zitten.

Angela trekt haar rode peignoir dichter en voelt even aan het sjaaltje om haar hoofd vol krulspelden en buigt naar voren. 'Wat is er toch met onze Wolfie gebeurd?'

Eva steekt een sigaret aan en geeft Angela er ook eentje. Fluisterend probeert ze uit te leggen van Harrani Schmidt, het koffertje met de rode lans en die enge Indiër die haar zo griezelig aanstaarde.

'En Wolfie werd vreselijk koud? Wat hebben ze hem toch aangedaan?' Angela schudt bezorgd haar hoofd.

'Ik weet het niet,' verzucht Eva, 'maar gelukkig slaapt hij nu. 'Dat zal hem goed doen.'

Maar Adolf Hitler slaapt niet. Diep weggedoken onder zijn dekens staart hij naar een duistere hoek van zijn slaapkamer. Daar is de vorm te zien van een man in Duits uniform met blond haar en stevige kaak. Zijn ogen zijn het ergste, die zijn er niet. Daar gloeit alleen een fel rood licht!

Italië. Via del Pellegrino. Citta del Vaticano.

In een zon overgoten kamer met oud houten bureau, tafel en wat dossierkasten, zit een oudere man in zwarte soutane aandachtig voorover gebogen. Zijn oor gekluisterd aan een oude radio.

De hondenrennen is in volle gang. Zijn mollige hand, waar zonlicht in een ring met grote paarse steen glanst, speelt afwezig met een verkreukelt papiertje. Op het lot staat de naam, "Broeders Hoeder."

De dikke man buigt naar voren en merkt niet eens dat hij de mouw van zijn zwarte soutane in een plas koffie zet. De verslaggever borrelt over van enthousiasme en roept, als een mitrailleur, namen af.

'Kleine Jezus neemt nu de voorsprong, Grote Emmer is 2^e, vlak achter hem dringen: Vlek, Drie Bier en Broeders hoeder.'

Daar komt kleine Fee aan, maar wordt afgeleid door een vlinder. Ze is ook nog maar jong, dit is haar eerste wedstrijd. Grote Emmer neemt over, Vlek en Broeders hoeder dringen op, zij aan zij en kijk toch, Kleine Jezus blijft achter.

Hoort u het publiek? De sfeer is enorm gespannen, nooit eerder was de prijs zo hoog nadat bij de vorige wedstrijd alle honden gediskwalificeerd werden toen ze een kat zagen en daar achteraan gingen. Ik kan u gerust stellen, de kat is in een boom geklommen en veilig. De wedstrijd was verzet naar vandaag.'

De priester vertrekt zijn mond chagrijnig, hij heeft toen een boel geld verloren, het ergste, dat geld was uit de donatie-box gehaald en hij heeft het nog niet terug kunnen betalen....

'Oho, wat is dat? Ridder Galahad is in opkomst, hij is de oudste deelnemer, maar krijgt geen kans door te dringen bij het blok dat Broeders hoeder, Grote Emmer en kleine Jezus vormen. Vlek neemt nu kop. Vlek, neemt voorsprong en de anderen kunnen alleen maar zijn staart volgen. Daar gaat de laatste bocht in, dames en heren, de prijs was nooit eerder zo hoog. 1 miljoen lires..'

'Kom op, Broeders hoeder,' de priester vouwt zijn handen in elkaar en kijkt smekend omhoog. 'We kunnen het geld zo goed gebruiken.'

'Grote emmer neemt een sprong, hij laat Vlek achter in het stof, kleine Jezus blij achter en achter. De finish is al in zicht. Grote Emmer is 1ste, Vlek 2^e. Broeders hoeder en ridder Galahad strijden om de 3^e plaats...

Maar wat is dat? Wat gebeurt daar? Dames en heren, dit is onmogelijk. De wonderen lijken de wereld nog niet uit te zijn. Heeft iemand een kaarsje aangestoken? De volgorde is totaal omgedraaid. De finish is al zo dichtbij, Dames en heren ik kan u zeggen, wat er nu voor mijn ogen gebeurt..'

'Schiet nou op!' Ongeduldig slaat de priester met gebalde vuist op het bureau. 'Wie is nu de eerste, stomme kletskep. Zeg op, heb ik gewonnen?'

De priester luister zo aandachtig dat hij niet eens hoort hoe iemand door de gang, buiten de kamer eraan komt rennen, opgewonden roepend.

'Ze zijn over de finish! Het is een enorm gedrang en ik moet mijn ogen even uitwrijven, maar het wordt al duidelijk, de winnaar van de honden wordt al door zijn baasje van water voorzien en krijgt een handvol koekjes. Maar nee toch, dat mag toch niet? De eigenaar van ridder Galahad geeft de eigenaar van kleine Fee een dreun omdat hij haar schopte! Dames en heren, er ontstaat meteen een gevecht tussen hondeneigenaren en...'

Opgewonden geschreeuw en dreunende voetstappen komen dichterbij. Mensen komen er in grote haast aanrennen.'

'Wie heeft er gewonnen, voor de duivel. Zeg op stuk labbekak.' De priester schudt de kleine radio ongeduldig heen en weer. 'Zeg op, wie heeft gewonnen? Is het Broeders hoeder? Spreek voor de duivel...'

De deur van de kamer knalt open, tegen de muur en vier opgewonden jongemannen in soutane rennen de kamer in.

'Vader Lothario! Vader lothario!' Een magere jongeman met tragische bruine ogen in zijn magere gezicht, sprint naar voren. Hij werpt zich hijgend over het bureau en grijpt zijn arm beet.

Vader Lothario kijkt verstoord op en buigt meteen weer naar de radio toe, wanneer de stem weer begint te spreken en roept heftig uit. 'Wie heeft er gewonnen, stupido!

De verslaggever, niet langer afgeleid door de vechtpartij was dat even vergeten, 'oh ja, ik kan iedereen zeggen dat er een wonder geschiede...'

De magere jongeman, geërgerd omdat er nauwelijks naar hem gekeken wordt, draait de radio uit.

'Wat? Wat doe je, ben je nou helemaal?' Vader Lothario wil de radio weer aandoen, maar zijn hand wordt beetgepakt. Een knappe jongeman met blond haar en blauwe ogen, zwaar hijgend in zijn zwarte soutane, kijkt hem met grote ogen aan, 'Het is vader Benito, vader. Hij heeft hét weer.'

Vader Lothario wil net de radio weer aandoen, tot het tot hem doordringt wat er gezegd is. Hij kijkt de jonge lekenpriesters met grote ogen aan.